

ligsløvgivningens Njemed. Det foreslaas nemlig, at Afvisning kun skal finde Sted, naar Sagsøgeren ganske har undladt at indkalde Modparten til Forligsprøve. Da det i Umindelighed ikke kan være Lovl underkastet, om en Sag skal for Forligskommissionen eller ikke, og da Lovforslagets § 8 anviser en særlig Behandling i det eneste Tilfælde, hvor saadan Lovl kan finde Sted, er det under Evang af Afvisning at skulle indkalde Modparten til Forligsprøve en Forbring, som uden Ubillighed kan gøres til Sagsøgeren. De bestemmes derfor, at Afvisning herefter kun skal finde Sted, naar Sagsøgeren har undladt at indkalde Modparten til Forligsprøve „paa forestreven Maade“. Disse sidste Ord mehføre ganske vist, at Afvisning kommer til at indtræde ikke blot i de Tilfælde, hvor Sagsøgeren medvillig har undladt overhovedet at søge Forligsmægling iøvrfat i Sagen, men ogsaa hvor der i Henseende til selve Indkaldelsen er begaaet Feil, der maafte kunne være mere eller mindre undskyldelige, f. Ex. givet for kort Varfel, foretaget Forkyndelse paa urigtigt Sted eller urigtig Maade, indkaldt til en urigtig Forligskommission o. desl. Men naar man vil forebygge, at Sagsøgeren fuldstændig eluderer sin Forpligtelse til at søge Forligsprøve iøvrfat, maa Reglen affattes saaledes, thi hvis det ikke forlangtes, at Indkaldelsen skulde være sftet „paa forestreven Maade“, kunde Sagsøgeren svi sig for Afvisning ved at indkalde Modparten til en aldeles uvedkommende Forligskommission, for hvilken denne muligens ikke var istand til at give Møde, eller ved at give et aldeles utilstrækkeligt Varfel eller ved at forkynde Klagen paa Steder, hvor Modparten ikke fik Leilighed til at erfare noget om den o. s. v. Derhos ere de formelle Regler vedkommende selve Indkaldelsen til Forligskommissionen saa simple, at det er let med en lille Smule Forsigtighed at efterkomme dem for den, der virkelig vil det. Medens det saaledes fastholdes, at Sagsøgeren, ligesom hidtil, under Evang af Afvisning har at indkalde Modparten paa forestreven Maade for Forligskommissionen, ophæves iøvrigt den hidtilgældende Rets Regler om Afvisning ogsaa i andre Tilfælde, hvor der er begaaet Feil eller forefindes Mangler ved den stedsundne Forligsmægling. Det overlades derimod til Retten enten at udsætte Sagen til Forligsprøve paa dens nærværende Trin, hvis den mener, at der virkelig kan opnaas noget herved, eller at paadømme Sagen uden det, hvor Forlig ikke kan ventes opnaat, enten fordi den stedsundne Forligsmægling trods de begaaede Feil dog maa antages i Virkeligheden at have afgivet den fornødne Opfordring for Parterne til at forliges, eller fordi det rette Tidspunkt til Overenskomst's Opnaaelse er gaat forbi. Finder Retten Grund til at udsætte Sagen til Forligsmægling, er det naturligvis Sagsøgerens uomgængelige Pligt at efterkomme Rettens Paalæg i saa Henseende, og undlader han at gjøre

det, vil der ikke kunne være nogen Betænkelse ved at afsi Sagen som den, hvori ingen behørig Forligsmægling har fundet Sted.

ad § 8.

Det Fornødne til Begrundelse af denne Paragraf er anført ovenfor ved § 2 litr. a.

ad § 9.

Naar Retten paa Grund af Mangler ved Forligsmæglingen udsætter Sagen til ny Forligsmæglings Foretagelse, bør der kunne paalægges Sagsøgeren, hvem det i det Hele paahviler at drage Ansvar for, at Forligsmægling foregaar paa behørig Maade, at betale Modparten en billig Kost og Læring for det stedsundne, men nu unyttigt befundne Møde til Forligsprøve. Heri indeholdes tillige en Evang mod Sagsøgeren til ikke at gaa letfindigt eller skjodesløst tilværks med Forligsmæglingen, skolende paa, at han ikke længere er udsat for Afvisning, da saadant dog kan paadrage ham en lille Pengesudgift. Paa den anden Side kan der forekomme Tilfælde, hvor de stedsundne Feil ved Forligsmæglingen ikke kunne tilregnes Sagsøgeren eller dog ere høist undskyldelige. Derfor er Reglen ikke stillet saaledes, at Retten skal, men kun at den kan paalægge Sagsøgeren den heromtalte billige Kost og Læring. Med Hensyn til den processuelle Fremgangsmaade synes det simplest og naturligt, at Retten, samtidigt med, at den ved en Art Kjendelse udsætter Sagen til ny Forligsmægling, tillige paalægger Sagsøgeren, hvad der skal udredes til Modparten i Erstatning for det forgiæves Møde; men forefter Lovforslagets § 9 affattet saaledes, at dette ogsaa godt kan opfattes til den endelige Dom.

ad § 10.

Naar der opstaa Strid mellem Sagsøgte og Forligskommissionen, f. Ex. derved at den ei vil antage den af ham sendte Fuldmægtig, eller derved, at den vil antage Sagen til Mægling, skjøndt Sagsøgte mener ei at være lovlig indkaldt eller a. desl., kan heraf ikke opstaa nogen videre Ulempe for Sagsøgte, idet han, dersom han ikke vil undertaste sig Forligskommissionens Mening, kan lade dette være, i hvilket Fald Forligskommissionen kun kan anse han som den, der udebliver eller nægter at indlade sig i Forhandling; Spørgsmaalet vil da blive afgjort af Retten, naar Sagen indkommer for denne. Derimod kan der berebes Sagsøgeren alvorlige Vanstigeligheder ved Meningsforskjel mellem Forligskommissionen og ham. Dersom nemlig Forligskommissionen vægter sig ved at udsætte Indkaldelsen, f. Ex. under Paaberaabelse af, at Sagen hører under en anden Forligskommission, eller ikke hører til den, i hvilke Forlig kan modtages, eller deslige, eller dersom Forligskommissionen nægter at henvise Sagen til Rettergang, f. Ex. fordi den